

Dakle, zakon zabranjuje okupljanje na mestima na kojima se „ometa javni saobraćaj“. Osnov za ovakvo ograničenje ne postoji ni u Ustavu, ni u međunarodnim standardima, i neprihvatljivo je da zakon sadrži takvu odredbu. Doduše, prema Zakonu, javni skup se može održati i na prostoru na kome se odvija javni saobraćaj ali kada je moguće dodatnim sredstvima obezbediti privremenu izmenu režima saobraćaja što predstavlja dodatne uslove koji se mogu smatrati preteranim i koji neopravdano ograničavaju slobodu mirnog okupljanja.

Još jedno značajno ograničenje u pogledu mesta na kom se može održavati okupljanje predviđeno je u stavu 4 člana 2 Zakona, kojim se zabranjuje održavanje javnog skupa u blizini Savezne skupštine i Narodne skupštine Republike Srbije neposredno pre i u vreme njihovog zasedanja. Imajući u vidu da učesnicima skupa može biti najvažnije da se pred Narodnom skupštinom okupe baš kada su poslanici u njoj, kako bi preneli svoju poruku direktno političkim činiocima, ova odredba predstavlja nelegitimno ograničenje slobode okupljanja.

Pored toga, Zakon nigde ne precizira šta se smatra mestom „u blizini“ Skupštine, što otvara dodatni prostor za arbitrarnost. Uopštene zabrane za okupljanja na pojedinim mestima kakve poznaje Zakon o okupljanju građana nisu u skladu niti s Ustavom, niti s međunarodnim standardima. Može se zamisliti da u nekoj situaciji postoje razlozi koji daju osnov da se zabrani određeno okupljanje pred Skupštinom, na primer radi zaštite nacionalne bezbednosti. Ipak, postojanje tog osnova i neophodnost da se okupljanje zabrani moraju se procenjivati u svakom konkretnom slučaju.

Zakon takođe predviđa da će opštine i gradovi odrediti koji prostori se smatraju primerenim za okupljanje. Ne postoji, međutim, nikakav razlog da se odrede samo pojedina mesta kao podobna za okupljanje, već se mora ostaviti organizatorima da sami izaberu gde će održati okupljanje, a na vlastima je da u konkretnom slučaju procene da li je neki od osnova za ograničenje primenljiv, i da li je ograničenje neophodno. Pored toga, Ustav i međunarodni instrumenti dozvoljavaju ograničenja slobode okupljanja samo na osnovu zakona. Odredbom kojom se lokalnim vlastima ostavlja diskreciono pravo da odrede mesta pogodna za okupljanja građana, na mala vrata se uvodi mogućnost ograničavanja slobode okupljanja kroz administrativne akte lokalnih samouprava.

U međuvremenu, usled promena političkih prilika u zemlji, Savezna skupština više ne postoji, ali se ista zgrada koristi za sednice Narodne skupštine Republike Srbije.

Novi nacrt ne sadrži ovako jasna ograničenja u pogledu *adekvatnog* mesta za organizovanje javnog skupa ali uvodi nova ograničenja u vidu blanketnih zakonskih normi koje bi mogle veoma široko da se interpretiraju i da samim tim stvore prostor za arbitrarno postupanje nadležnih organa. Tako, Novi nacrt predviđa da je mesto za javni skup svaki otvoreni ili zatvoreni prostor adekvatan za okupljanje osoba čiji broj i identitet nisu poznati unapred. Podsećamo da Ustav Republike Srbije u članu 54, stav 2 propisuje da okupljanje u zatvorenom prostoru ne podleže odobrenju i prijavljivanju. Novi nacrt predviđa obavezu prijavljivanja skupova u zatvorenom prostoru, samo kad skupovi zahtevaju dodatno obezbeđenje ili kad organizator smatra da je to neophodno. Prema Novom nacrtu lokacije koje se nalaze pored opasnih mesta, gde ljudski život, zdravlje i druga prava, slobode i moral mogu biti ugroženi, gde imovina može biti